

Kassandra

Byla Trója v obklíčení pěknou chvílí,
ale každý zteči vždycky odolala.
Jenže Kasandře tam tenkrát nevěřili.
Jinak kdoví, snad by Trója pořád stála.

Ta pomatená varovala lidi,
že jasně vidí Tróju padlou v plen.
Jenže kdo ví, i kdo jen prostě vidí,
ten odjakživa bejvá upálen.

Když z útroh koně zkáza zmocnila se Tróje
a nejdřív ovšem padla na statečný muže,
v tom davu šílejícím, neschopným už boje,
vykřiknul někdo: „Za to čarodějka může!“

Ta pomatená varovala lidi...

Když se tak všechny hrůzný věštby vyplnily
a noc se naplnila chroptěním a křikem,
dav přese všechno ještě hledal vhodnou chvíli
pro tupou pomstu, jak už bejvá jeho zvykem.

Ta pomatená varovala lidi...

Konec je všední, i když trapnej, a zní těžce:
Kasandru našel jistej Řek, no a to víte,
nechoval se k ní jako k věštkyňce a kněžce,
jen jako obyčejnej, hrubej, lačnej vítěz.

Ta pomatená varovala lidi,
že jasně vidí Tróju padlou v plen.
Jenže kdo ví, i kdo jen prostě vidí,
ten odjakživa bejvá upálen.

- - -

Už jaro začínalo,
už scházelo jen málo
a duše by se mohla rozletět.
Vtom přitáhnou dva chlapi,
no takovýdle tlapy,
a říkaj: „Pudeš s náma, a hned teď!“
Já staršinu jsem prosil ze všech sil,
aby mě z toho jara nevozil.

Jo, dotírali na mě,
já ale ztratil paměť
a do května si na nic nevzpomněl.
Pak naráz všechno v pytli,
už Káťu taky chytli,
teď prokurátora má místo mě.
I když jdu ke dnu, zpod mříže a pout
chci koutkem oka jaro zahlídnout.

Zas vagony se ženou
tou zemí roztouženou,
zas přes výhybky kola rachotěj
a do okýnka zblízka

mi zamávala břízka,
tak jako když mi říká: „Tak se měj.“
A z náspu na mě kluci halekaj.
Proč musím jet pryč z jara, když je máj?

„Pojď, zdrhnem,“ říkám Kátě.
A ona, že nás zmlátěj.
Ne bez jara žít nechci, to je zlý!
„No dobrá,“ řekla lehce,
„když nechceš, tak nechceš.“
A do tajgy jsme v noci utekli.
Ta uvítala nás a zvala dál.
Tak takovýhle jaro jsem si přál.

Než dva dny vypršely,
už zas mě strážný měli,
co jako psi se dočuchali stop.
Jak psi se hnali ke mně,
pak svázali mě pevně
a blátem vlekli jako shnilej snop.
Až teď to bude doopravdy zlý,
když komplet ze všech jar mě odvezli.

- - -

Zbožňoval jsem výstřelky a ženy,
každý den jsem míval jinou z nich.
Šířily se zprávy podložený
o těch skutcích, co jsem v lásce stih.

Jednou takhle zas byl večer pěkněj
a já šel jsem tam anebo sem,
a vtom potkám jednu z nespočetnejch
na tý svojí pouti životem.

Povahu tak nespoutanou měla,
duši krásnou, to bych odpřísáh,
navíc k tomu skvělou stavbu těla –
a já ani floka po kapsách.

Abych zmoh se pro ni na prsteny,
na voňavky, budu muset krást.
Všechno s ní pak beze zbytku směním
za přízeň a za pochybnou slast.

„Milej Vasjo,“ šeptala mi v šeru,
„dám ti, nad co dražší nejni nic.“

Povídám, že za stovku to беру.
Napůl s kámou, kdyby chtěla víc.

Ženský jsou jak koně nezkrocený.
Vyrazila, jako by ji pích.
Snad jsem žádal velkou slevu z ceny,
nebo jsem jen něco nepostih.

Po měsíci, v klidu, bez emocí,
po měsíci říct zas dala si.
Znova přišla, no a tak mám pocit,
že už nejspíš s cenou souhlasí.